

færðir um, að enginn ófriður muni brjótast út milli okkar, setjumst við við borðið. Fyrsta hálf tímann talar hann í jöfnum, skrækum róm, án tilbreytinga og hljóðfalla, og ég á erfitt með að þekkja aftur í honum mentaðan mann. Talfæri hans hafa í átta mánuði lagað sig eftir talfærum hafnsögumannanna og sjómannanna; heili hans hefir þvingað sig til að vera skilinn af einfaldari hugsunarvélum; orðaforði hans hefir tapað millilitunum, tengihugtökunum, en fengið í staðinn hin hverndagslegri, og stundum óvönduð orð.

Hann er tortrygginn, eins og þeir sem einir eru, og leitar oft eftir, hvort ég meini það sem ég segi. Því ég stjórnað gagnvart honum af ósjálfráðri samhygð, ég tala um þá hluti, sem hann vill tala um, án þess að segja nokkuð frá eigin brjosti, ég vind upp hið útgengna gangverk huga hans; og sináma saman heyri ég gang þess, sem ég kannast við frá fyrri tíð.

Hann vill gjarnan hlusta á einhverjar fréttir hjá mér, en nautnin að mega tala sjálfur, fær algert vald yfir honum, þörfín að sýna sig öðrum jafn færan nær haldi á honum, og hann byrjar að ræða erfiðustu efni.

Eftir nokkra stund er rómur hans orðinn dálítið dímari, en um leið mýkri; hann er hættur að leita með eins mikilli áreynslu eftir orðum, andlit hans, sem nýlega var dauflægt og fölt, eins og visið lauf, verður fjörlegra, og það er eins og hann verði drukinn af að tala.

Við tölum um Kirkegaard, þjáninganna skáld, hann er fullur af angist yfir þjáningum sínum, sem hann, án þess að gera játningu sína, verður að láta koma í ljós.

En við höfum lesið Kirkegaard hvor á sinn hátt, ég sem sálarfræðingur og hann sem kristinn kyrkjumaður. Annaðhvort skilur hann mig ekki ellegar hlustar ekki á mig, honum er nóg að það sem hann segir vekur bergmál í mér og hann verður mælskur; hann talar og talar, svo mér finst illa gert, að grípa fram í fyrir ánægðum manni; en hann vill hallast á sveif kristindómsins og ég streitist á móti. Hann heldur áfram og ég læt það gott heita.

Það líður góð stund og hann fer með mig eins og lærimeist-